

Міністерство освіти і науки України
Уманський державний педагогічний університет
імені Павла Тичини
Інститут педагогіки НАПН України
Факультет іноземної філології
За підтримки Британської Ради в Україні

ІННОВАЦІЇ В СУЧАСНІЙ ОСВІТІ: УКРАЇНСЬКИЙ ТА СВІТОВИЙ КОНТЕКСТ

МАТЕРІАЛИ

II Міжнародної науково-практичної конференції

Частина II

Умань 2019

Редакційна колегія:

Безлюдний Олександр Іванович	Ректор Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, доктор педагогічних наук, професор, Заслужений працівник освіти України
Колядя Наталія Миколаївна	Проректор з інноваційних досліджень та європейської інтеграції Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, доктор педагогічних наук, професор
Бріт Надія Михайлівна	Директор Регіонального центру навчання іноземних мов Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, кандидат педагогічних наук, професор кафедри англійської мови та методики її навчання, Заслужений працівник освіти України
Постоленко Ірина Сергіївна	Декан факультету іноземної філології, кандидат педагогічних наук, доцент
Заболотна Оксана Адольфівна	Завідувач Лабораторії педагогічної компаративістики Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини, доктор педагогічних наук, професор

Відповідальна за випуск:

Загоруйко Людмила Олексіївна кандидат педагогічних наук, доцент

Автори несуть відповідальність за наукову вірогідність і коректність вміщених у збірнику матеріалів

Інновації в сучасній освіті: український та світовий контекст : матеріали міжн. науково-практ. конф., 18-19 квітня 2019 р. м. Умань. – Умань : «Візаві», 2019 – Ч. 2. – 154 с.

Матеріали збірника присвячено висвітленню проблем, які обговорювалися на II міжнародній науково-практичній конференції «**Інновації в сучасній освіті: український та світовий контекст**», зокрема: інновації в сучасній середній освіті; інновації у вищій школі; іноземні мови в контексті глобалізації та модернізації сучасного світу тощо.

Видання призначене для науковців, аспірантів, викладачів, студентів та всіх, хто цікавиться здобутками у галузі освіти.

ЗМІСТ

Передмова	7
Олег Комар	ІННОВАЦІЙНИЙ АСПЕКТ ВИКОРИСТАННЯ СУЧАСНИХ ВЕБ-ТЕХНОЛОГІЙ У ПІДГОТОВЦІ ВЧИТЕЛІВ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	8
Тетяна Комісаренко	ІНТЕЛЕКТУАЛЬНІ КАРТИ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЛЯ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	10
Інна Кононенко	ВПЛИВ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА ПІДГОТОВКУ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ	13
Анна Кришко, Ганна Долінська	ПРИНЦИП КООПЕРАЦІЇ В РАМКАХ ТЕОРІЇ УСПІШНОЇ КОМУНІКАЦІЇ	16
Наталія Лавриченко	ЛІНГВІСТИЧНА ОБДАРОВАНІСТЬ ТА ЇЇ ПРОЯВИ	19
Інна Лаухіна, Ольга Побережник Liudmyla Lysenko	МЕТОНИМІЧНІ ПЕРЕНЕСЕННЯ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ DEVELOPING SPELLING TECHNIQUES AS AN EFFECTIVE TOOL IN LANGUAGE TEACHING	22 26
Віктор Литвиненко	СУЧАСНІ ВИМОГИ ПРИ ПІДГОТОВЦІ ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДЛЯ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ	30
Олена Локшина	ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ОСВІТИ: ДО ПИТАННЯ ПРО ТРАНСФОРМАЦІЮ СУТНОСТІ	33
Людмила Люшнівська	ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК МЕТОД УДОСКОНАЛЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	35
Світлана Максимчук- Макаренко	УЧАСТЬ ГЛУХІВСЬКОГО НПУ ІМ. О. ДОВЖЕНКА У МІЖНАРОДНОМУ ГРАНТОВОМУ ПРОЕКТІ «РЕАЛІЗАЦІЯ СТРАТЕГІЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ: ІНТЕГРАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ДОСВІДУ» ПРОГРАМИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ЕРАЗМУС+, НАПРЯМОК «ЖАН МОНЕ»	38
Євген Мамчур	МОВНА ОСОБИСТІСТЬ У КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ	41
Вадим Мартинюк	ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ НАВЧАННЯ У КОНТЕКСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ	44
Наталія Мастилко	ВТОРИННА НОМІНАЦІЯ І МОВНА КАРТИНА СВІТУ	47

Наталія Мельник	МОЛОДІЖНИЙ СЛЕНГ – НЕВІД’ЄМНА ЧАСТИНА СУЧАСНОЇ МОВИ НІМЕЦЬКОЇ МОЛОДІ	50
Ніна Нікольська	ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ БІЛІНГВАЛЬНОЇ ОСВІТИ	53
Natalia Ohorodnyk Viktoriia Pavlyuk	REFORMATTING THE MARITIME ENGLISH SYLLABUS STRATEGIES OF FOREIGN LANGUAGES TEACHING FOR PRE-SCHOOLERS	57 59
Ілона Палагута	ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ОСВІТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ВИВЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	62
Алла Паладьєва	ВИКОРИСТАННЯ МОДЕЛІ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ ПРИ ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ	65
Лариса Пасічник	ЦЕНТРИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ НІМЕЧЧИНИ ЯК ОСЕРЕДКИ ПРОФЕСІЙНОГО РОЗВИТКУ ВЧИТЕЛІВ	67
Оксана Першукова	ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ ОСОБИСТОСТІ КОРИСТУВАЧІВ ГЛОБАЛЬНОЮ АНГЛІЙСЬКОЮ	69
Анна Підгаєцька	ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ УПРАВЛІНСЬКОЇ СТРУКТУРИ КАНАДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ МАКГІЛЛ ТА УКРАЇНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ УДПУ ІМ. ПАВЛА ТИЧИНИ	73
Євген Плотніков	ПРОФЕСІЙНИЙ РОЗВИТОК ВЧИТЕЛІВ: ГОТОВНІСТЬ ОСВІТЯН ДО НОВИХ ФОРМ ТА МЕТОДІВ УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ	77
Тетяна Погорєлова	СУЧАСНА ПАРАДИГМА ІНШОМОВНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ СПЕЦІАЛЬНОСТІ «МІЖНАРОДНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ»	80
Тетяна Пономаренко	МОДЕРАЦІЯ ЯК ІННОВАЦІЙНА ФОРМА НАВЧАННЯ В УМОВАХ ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ	83
Ірина Постоленко	БРИТАНСЬКИЙ ШКІЛЬНИЙ КУРИКУЛУМ ТА ЙОГО ТИПИ	87
Геннадій Прокоф’єв	ІРОНІЯ ТА СЕМАНТИЧНА ДЕРИВАЦІЯ: ПОДВОЄННЯ КОДУ	90
Yevheiiia Protsko, Yana Bondaruk Олександр Реєнт	ENTREPRENEUR OR TEACHERPRENEUR? ДІАХРОНІЧНИЙ ТА СИНХРОНІЧНИЙ ПІДХОДИ У ВИВЧЕННІ ІСТОРІЇ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	92 94

Оксана Рогульська	ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЦІННІСНИХ ОРІЄТАЦІЙ У МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ	97
Ольга Свиридюк	ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ДОСВІД ПОЛЬЩІ	101
Світлана Слупіцька	АКТУАЛЬНІСТЬ ВИКОРИСТАННЯ ІНШОМОВНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ	105
Lina Smirnova	BILINGUAL EDUCATION IN THE CONTEXT OF GOBALIZATION AND MODERNIZATION OF THE MODERN WORLD	108
Марія Сотська	ПЕДАГОГІЧНА ОСВІТА ЯК ВАЖЛИВИЙ НАПРЯМ ОСВІТНЬОЇ ПОЛІТИКИ СІНГАПУРУ	112
Наталія Ставчук	ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ВНЗ	114
Наталія Станіславчук	ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРИ ТА СУТНОСТІ ЕТИЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	116
Olha Sushkevych	COMMUNICATION IN SOCIAL MEDIA: LEARNING OPPORTUNITIES AND PROBLEMS	118
Марія Тименко	ВИКОРИСТАННЯ ІКТ У СЕРЕДНІХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ	121
Ірина Угніч	FAITHFULNESS OF TECHNICAL TEXT TRANSLATION	123
Таміла Філіппович	МЕТОДИЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЗАСТОСУВАННЯ АВТЕНТИЧНОГО ПІСЕННОГО МАТЕРІАЛУ НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	125
Iryna Kholod	INTERCULTURAL COMPETENCE DEVELOPMENT IN LEARNING ENVIRONMENT	128
Надія Чабанович	НЕПЕРЕРВНА ОСВІТА ЛІКАРІВ У КРАЇНАХ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ	131
Zhanna Chernyakova	INNOVATION SYSTEM OF HIGHER EDUCATION: FOREIGN APPROACHES TO THE DEFINITION OF THE NOTION	132
Світлана Шандрук	ПІЗНАВАЛЬНІ БАР'ЄРИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ	135
Марина Шемуда	СИНКВЕЙН ЯК ПРИЙОМ АКТИВІЗАЦІЇ ПІЗНАВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ З НІМЕЦЬКОЇ МОВИ	138
Анастасія Шиманська	ПІСНЯ НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	141

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Смірнова Л. Л. Пісня як засіб залучення майбутніх вчителів іноземної мови до іншомовної культури . Наукові записки. Серія: Педагогічні науки: Зб. наук. праць. Вип. 74. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка. 2008. С. 145-149.
2. Asher J., *Learning Another Language Through Actions: The Complete Teachers Book*. Los Gatos. Calif. 1982. С.18 р
3. Гапонова С.В. Сучасні методи викладання іноземних мов за рубежом. *Іноземні мови*. 1997. №4. С.31
4. Смірнова Л.Л. Використання пісенної творчості в навчанні іноземної мови на немовних факультетах. Наукові записки. Випуск 96(2). Серія: Філологічні науки. Кіровоград: РВВ КДПУ ім. В. Винниченка. 2011. С. 422.
5. Фучила О. М. Використання пісень в процесі вивчення англійської мови. *Вісник національного університету «Львівська політехніка» (Проблеми лінгвістики науково-технічного і художнього тексту та питання лінгвометодики)*. 2007. №586. С.42–46.

Iryna Kholod,
Ph.D.,

*Pavlo Tychyna Uman State Pedagogical University
(Uman, Ukraine)*

INTERCULTURAL COMPETENCE DEVELOPMENT IN LEARNING ENVIRONMENT

When people are talking to each other their social identities are unavoidably part of the social interaction between them. In language teaching, the concept of 'communicative competence' takes this into account by emphasising that language learners need to acquire not just grammatical competence but also the knowledge of what is “appropriate” language. This paper is devoted to cultural competence and its development in teaching and learning environment.

There are many definitions of “culture”. The American psychologist Harry Triandis, for example, defines culture as “the human-made part of the environment” [5]. The Dutch cultural psychologist Hofstede defines culture as “the collective programming of the mind” [4]. Culture can be defined as “the sum of a way of life, including expected behaviour, beliefs, values, language and living practices shared by members of a society. It consists of both explicit and implicit rules through which experience is interpreted” [3]. Geert Hofstede, the most famous researcher in the field, refers to culture as a “programming of the mind” [4]. All researchers dealing with the concept of culture on a theoretical basis agree that culture covers a very broad field.

A great deal of research has been undertaken in the field of intercultural competence which has led to many different definitions and understandings. “Intercultural competence is the ability to develop targeted

knowledge, skills and attitudes that lead to visible behaviour and communication that are both effective and appropriate in intercultural interactions.” [2].

Constituent elements of intercultural competence (Adapted from Deardorff, 2006) are knowledge, skills and attitudes.

Knowledge: cultural self-awareness (articulating how one’s own culture has shaped one’s identity and world view); culture specific knowledge (analysing and explaining basic information about other cultures (history, values, politics, economics, communication styles, values, beliefs and practices)); sociolinguistic awareness (acquiring basic local language skills, articulating differences in verbal/ non-verbal communication and adjusting one’s speech to accommodate nationals from other cultures); grasp of global issues and trends (explaining the meaning and implications of globalization and relating local issues to global forces).

Skills: listening, observing, evaluating (using patience and perseverance to identify and minimize ethnocentrism, seek out cultural clues and meaning); analysing, interpreting and relating (seeking out linkages, causality and relationships using comparative techniques of analysis); critical thinking (viewing and interpreting the world from other cultures’ point of view and identifying one’s own).

Attitudes: respect (seeking out other cultures’ attributes; value cultural diversity; thinking comparatively and without prejudice about cultural differences); openness (suspending criticism of other cultures; investing in collecting ‘evidence’ of cultural difference; being disposed to be proven wrong); curiosity (seeking out intercultural interactions, viewing difference as a learning opportunity, being aware of one’s own ignorance); discovery (tolerating ambiguity and viewing it as a positive experience; willingness to move beyond one’s comfort zone).

The above knowledge, skills and attitudes lead to internal outcomes which refer to an individual who learns to be flexible, adaptable, empathetic and adopts an ethno-relative perspective.

These qualities are reflected in external outcomes which refer to the observable behaviour and communication styles of the individual. They are the visible evidence that the individual is, or is learning to be, interculturally competent [2].

The acquisition of intercultural competence is never complete and perfect, but to be a successful intercultural speaker does not require complete and perfect competence. The first reason for this is the more obvious: it is not possible to acquire or to anticipate all the knowledge one might need in interacting with people of other cultures. Those cultures are themselves constantly changing; one cannot know with whom one will use a specific language since many languages are spoken in more than one country. Similarly, there are in any one country many different cultures and languages. And thirdly any language can be used as a lingua franca with anyone from any country. So it is not possible to anticipate the knowledge language learners need and this has been the main failure of the emphasis

on knowledge in civilisation, Landeskunde etc., because whatever is taught it is inevitably insufficient [1].

The second reason why complete and perfect competence is not required is less obvious but just as important: everyone's own social identities and values develop, everyone acquires new ones throughout life as they become a member of new social groups; and those identities, and the values, beliefs and behaviours they symbolize are deeply embedded in one's self. This means that meeting new experience, seeing unexpected beliefs, values and behaviours, can often shock and disturb those deeply embedded identities and values, however open, tolerant and flexible one wishes to be. Everyone has therefore to be constantly aware of the need to adjust, to accept and to understand other people – it is never a completed process.

This also means that there is no perfect 'model' to imitate, no equivalent of the notion of a perfect 'native speaker'. There is no question, either, of expecting learners to imitate or attempt to acquire the social identity of a native speaker, such as a new national identity.

The role of the language teacher is therefore to develop skills, attitudes and awareness of values just as much as to develop a knowledge of a particular culture or country. So a teacher does not have to know everything about 'the target culture'. This is in any case impossible and in fact there are many cultures associated with a particular language, for example many countries where English is spoken as the first language, and within those countries many variations on beliefs, values and behaviours which people share, in other words many cultures [1].

So a teacher should try to design a series of activities to enable learners to discuss and draw conclusions from their own experience of the target culture solely as a result of what they have heard or read. The teacher might provide some factual information related to the life-styles current in the culture and patterns usually followed by members of these cultures, but the important thing is to encourage comparative analysis with learners' own culture.

The methods of doing this can include simulations and role-play which will activate their schemata and background knowledge about other countries and cultures: learners act the role of visitors to their own country and meet with other learners acting as themselves and not as the stereotypes that the visitors are expecting. This kind of experiential learning is powerful in developing self-awareness as well as perceptions of other countries [1].

Thus, developing the intercultural dimension in language teaching involves recognising that the aims are: to give learners intercultural competence as well as linguistic competence, to prepare them for interaction with people of other cultures, to enable them to understand and accept people from other cultures as individuals with other distinctive perspectives, values and behaviours, and to help them to see that such interaction is an enriching experience.

REFERENCES:

1. Byram M., Gribkova B., Starke H. *Developing the intercultural dimension in language teaching.* – Council of Europe, Strasbourg, 2002.
2. Deardorff, D. K. *The Identification and Assessment of Intercultural Competence as a Student Outcome of Internationalization at Institutions of Higher Education in the United States // Journal of Studies in International Education 10:241-266, 2006.*
3. Herbig, P. *Handbook of Cross-Cultural Marketing, New York: The Haworth Press, 1998.*
4. Hofstede, G. *Culture's Consequences: International Differences in Work-Related Values, London: Sage, 2001.*
5. Triandis H. *Culture and Social Behavior. McGraw-Hill College; 1994. 320 p.*

Надія Чабанович,
завідувач віділенням анестезіології,
Державна установа «Науково-практичний центр
ендоваскулярної нейроінтвензивної хірургії НАМН України»,
(м. Київ, Україна)

НЕПЕРЕРВНА ОСВІТА ЛІКАРІВ У КРАЇНАХ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ

Інтенсифікація процесу розвитку національних систем неперервної освіти в європейських країнах відбувається завдяки міжнародним угодам у галузі освіти та Болонському процесу. Кожна з держав-учасниць Болонського процесу вибудовує унікальну систему неперервної освіти, котра заслуговує на увагу з боку науковців та практиків. Аналіз наукових публікацій показав, що в останні два десятиліття система неперервної освіти лікарів частіше ставала предметом наукового дискурсу (Д. Вольфберг, І. Гальфанович, М. Лоцилова та ін.) [1].

Структура вищої медичної освіти в розвинених країнах світу можна узагальнити до двох систем: унітарної та бінарної. Унітарна система освіти забезпечується університетами чи іншими вищими навчальними закладами, які пропонують загальні академічні ступені та професійно орієнтовані програми різної тривалості й рівня. До складу унітарної системи вищої освіти входять університети, лише частка інших вищих навчальних закладів становить незначний відсоток. Унітарною є система освіти в Італії, Іспанії, Австрії, Фінляндії, Швеції. Бінарна система освіти з традиційним університетським сектором керується концепцією Гумбольдтського університету з окремим не університетським сектором вищої освіти, що має чітко окреслену структуру. Така система освіти притаманна більшості розвинених країн світу, де поряд з університетським сектором існують численні спеціалізовані заклади. З європейських країн бінарну систему вищої освіти мають Бельгія, Велика Британія,